Fra en fremmed

Kære venner,

Det er længe siden. Så længe, at I måske helt har glemt, hvem jeg er. For når man afskriver verden, afskriver verden én. Mit eneste forsvar mod skeptikeren er filosofisk. Påstår du ikke at kende mig, spørger jeg: kender du i sandhed dem, du kalder dine venner? kender du i sandhed dig selv?

Min egen falskhed skal jeg være den første til at indrømme. Jeg løb fra et ansvar, jeg ikke længere kunne overskue. Jeg rejste ud som en forkælet møgunge, der troede, at hans egen utilstrækkelighed var hele verdens utilstrækkelighed. At han kunne skabe nyt ved at glemme gammelt. For mig blev fremtiden forkastelsen af fortiden. Mit liv var et stadigt oprør. Hvert nyt skridt var en hån af det forrige. Jeg så ingen årsager, ønskede ingen virkninger. Kun selvopretholdelsen, følelsen af at vandre på jorden.

Nu er jeg nået om på den anden side. Til ensomhed, til nostalgi og stille tårer. Til en ø syd for det australske kontinent. Til Tasmanien. Tasmanien, hvor tiden er gået i stå, og kun livet fortsætter. Nøjagtig som dengang, jeg var blandt jer, var en del af jeres historie. Skæbnens ironi er større, end vi aner. Men kun fordi det er os selv, der skaber den. Vores største begavelse er humor. Hvorfor søger den altid mod tragikken?

Jeg ved, jeg intet kan forlange, og beder kun om lidt. Hør mig til ende. Lyd mit brevs bud, og jeg skal aldrig forstyrre jer igen. Jeg famler ikke efter medlidenhed. Den har jeg så rigelig af selv. Alt, jeg håber på, er en smule forståelse for én, I engang troede, at I kendte. Jeg vil aldrig lære jeres dom over mig at kende, og den interesserer mig heller ikke. Kun dét, at I dømmer mig. Mit liv afhænger af det. Mere end mit liv. Hele min eksistens. Og hvis jeg ikke tager meget fejl - også jeres.

Begivenhederne står uklart i min erindring. Et forsøg på at skrive dem ned ville ikke skabe andet end forvirring og mistro. Derfor griber jeg til det eneste bånd, der kan knytte os sammen og fortælle historien. Rollespillet. Kun fantasien kan tilegne sig virkeligheden. Og kun rollespillet kan skildre den retfærdigt.

Reglerne er få, men vigtige. Den første er, at I ikke må åbne nye kuverter og læse videre, før I får besked på det. Den anden er, at I skal stole på mig. Jeg er med hele vejen og forklarer løbende. Gem indsigelserne til senere. Rejseberetninger er ikke altid til at tro.

Er I klar? Har oplæseren den rette stemme og retorik? Ellers bør I skifte nu.

* * *

I skal nu åbne kuverten "Fortællestemmer". Dér finder I fire sedler, der giver fire forskellige indgange til de fortællinger, der venter forude. Træk hver især en seddel, og læs den grundigt.

* * *

Først en lille øvelse til at vække rejseånden, åbne sindet og varme fortællestemmerne op. I får brug for noget at skrive med samt de små blanke sedler, der ligger i kuverten sammen med dette brev.

1. Tænk hver især på en virkelig rejse, I engang har været på. Alene. Hvorhen er ligemeget. Til Timbuktu for at skide i et hul eller til Flensborg for at købe dåseøl.

2. Nedskriv hver især kort tre oplevelser fra jeres valgte rejse (hver oplevelse skal stå på en seddel for sig). I må ikke knytte oplevelserne til en bestemt tid eller til specifikke steder på verdenskortet.

3. Træk alle en seddel fra hver af de andre uden at kigge på dem. I skulle alle fire nu gerne have tre ukendte oplevelser fra tre forskellige rejser foran jer.

4. Fortæl hver især en lille rejseanekdote ud fra jeres sedler. Fortælleren begynder med at læse én af sine sedler. Oplevelsen, den beskriver, er udgangspunktet for anekdoten, der ligesom sedlerne skal være løsrevet fra tid og sted. Eneste krav er, at fortælleren i løbet af anekdoten trækker og inddrager sine to resterende sedler. Ellers er alle den garvede anekdotefortællers kneb tilladte.

Når alle har fortalt deres anekdote, åbner I den næste kuvert, "Vejen til Queenstown."